

at det er rimelige og naturlige Begrænsninger i den tidligere saa frie Udgang, som Lovforslaget hjemler, bør disse Begrænsninger sikkert af Hensyn til Fremtiden staffles Gylbigheid snarest muligt. De ville altid hjælpe noget, men sikkert ikke meget og ikke saa Meget, som Hensyn til det almene Lærv efter vort Skjøn fordrer. Vi formaa ikke at se rettere, end at mangelfuld Udbannelse af Sagførere kan gjøre lige saa megen Skade som mangelfuld Udbannelse af Dommere, og vi vilde derfor finde det naturligt, at der krævedes samme theoretiske Udbannelse hos dem, der attraa Sagførerstillingen, som hos dem, der skulle beklæde Retten. Ingen Dommer vil med Sandhed kunne negte, at en grundig og dygtig Procedure i høi Grad understøtter Dommeren i hans Virksomhed, og dertil kommer, at Sagførerne jo ere Befolkningens naturlige Hjælpere i andre juridiske Forretninger, navnlig ved Affattelse af Dokumenter og ved Ordningen af vigtige økonomiske og personlige Forhold, ved hvilken Virksomhed en mangelfuld almindelig og juridisk Dannelse kan medføre ubodelig Skade. Det vilde derfor ingenlunde være unaturligt, hvis man her i Landet som i andre Lande bestemte, at der som Betingelse for at opnaa Stillingen som Sagfører skulde fordres Examen af samme Art som den, der fordres som Betingelse for at blive Dommer, og der turde netop, naar man erkjender, at det ved Loven af 1868 indførte Princip bør bibeholdes, være særlig Grund til at fordre paalidelig Garanti for, at Vedkommende er i Besiddelse af forsvarlige juridiske Kundskaber, da dette Princip jo medfører, at Administrationen ikke saaledes som i Tiden før Loven af 1868 kan gribe ind i Forholdet og sørge for, at kun de blive Sagførere, med Hensyn til hvem der haves anden Garanti for, at de ere istand til paa tilbørlig Maade at røgte den Gjerning, som Sagførerstillingen fører med sig.

Skulde det ære Udvalg imidlertid mene, at Tiden endnu ikke er kommen til, at den juridiske Examen for Ustuderede — saaledes som det alt for en Aarrække siden er blevet bestemt i Norge — ikke længere bør give Udgang til Sagførerstillingen, tillade vi os i alt Fald at henstille, om det ikke maatte være hensigtsmæssigt, at det samtidigt med, at den foreslaaede Lov udkommer, blev bestemt, at Ingen for Fremtiden skal kunne underkaste sig den juridiske Examen for Ustuderede, medmindre han først har bestaaet den almindelige Forberedelsesexamen af høiere Grad; vi tro nemlig, at Forberedelsesexamen af lavere Grad, som man nu nøies med, ingenlunde yder tilstrækkelig Garanti for, at Vedkommende er i Besiddelse af den almindelige Dannelse, som er en nødvendig Betingelse for, at Sagførerne kunne røgte deres Gjerning saa forsvarlig ikke blot under Udførelsen af Retslager, men ogsaa under deres øvrige Virksomhed i vanskelige Forhold, som Befolkningen, naar den henvender sig til en af det offentlige beskiftet Sagfører, er berettiget til at stole paa.

Ved de enkelte Bestemmelser i Lovforslagets Afsnit I. finde vi forøvrigt kun Anledning til at bemærke, at der, hvis de nuværende Underretssagførere, som have Kontor i Kjøbenhavn, fremdeles skulle være berettigede til at have Kontor der, formentlig bør gjøres en Tilføjelse til Lovforslagets § 10 om, hvem der skal meddele Autorisation for deres Fuldmægtige, og at det synes stemmende med Billighed, at det tillades de for Tiden udenfor Kjøbenhavn boende Dverretssagførere at procedere de Sager tilende for Dverretten, som de have indstævnet for denne Ret før Loven emanerer.

Svad angaar Lovforslagets Afsnit III., da have vel ikke saa af de Sagførere, som have indsendt Bemærkninger til Bestyrelsen, yttret Betenkeligheder ved, at Sagførerne stilles under den foreslaaede Kontrol, idet de dels have ment, at de nugældende Regler ere tilstrækkelige til at hindre Misbrug, dels udtalt, at Kontrollen vil kunne udøves paa en utilbørlig Maade, at allerede dens Existentis kan nedsette Sagførerne i Befolkningens Mening, og at den er uretfærdig, navnlig naar de Mangfoldige, der paa lovlig og ulovlig Maade konkurrere med Sagførerne i Udførelsen af de fleste og navnlig de mest lukrative juridiske Forretninger, ikke ligeledes stilles under Kontrol. Vi overse ingenlunde, at der er ikke lidet i disse Indvendinger, og vi tør endog bestemt paasta, at der endnu ikke har foreligget Misligheder i et saadant Omfang, at en Kontrol som den, Lovforslaget tilsigter at indføre, kan siges at være nødvendiggjort ved de forhaanden værende Forhold. Ivertimod kan det vistnok siges med Sandhed, at det er underligt, at den store Tilstrømning til Sagførerstillingen, som har været en Følge af den ved Loven af 1868 aabnede vide Udgang, ikke har medført, at flere Sagførere, end Tilfældet har været, ere bukkede under for de Fristelser, som Sagførervirksomheden frembyder. Vi tro, at de Klager, som i den sidste Tid saa høilødt ere komne til orde, om end de ere holdte i al Almindelighed, ere i høi Grad overdrevne, at det er meget uretfærdigt at dømme en hel Stand haardt, fordi der af og til er en enkelt af Standen, som gjør sig skyldig i uhelderlig Fremgangsmaade, og vi mene, at den Omstændighed, at der neppe er nogen anden Stand her i Landet, hvis Medlemmer i et saa forholdsvis stort Antal kaldes af deres Medborgere til offentlige Tillidsbevær, yder tilstrækkelig Vidnesbyrd om, at Befolkningen endnu skjænter Sagførerstandens den Tillid, som den trods den Uvillie og Ugunst, som skinner igjennem i mange tildeels endnu gjældende Love, har vidst at tilkæmpe sig og har bevaret gjennem en lang Aarrække, fordi Sagførerne i Almindelighed samvittighedsfuldt have røgtet deres Gjerning. Vi tro heller ikke, at der er nogen som helst Grund til at klage over, at Sagførerne i Almindelighed fordre deres Virksomhed for høit be-